

DANSEN VAN VREUGDE !!! JONGELUI MET WARME HARTEN LEVEREN TOPPRESTATIES !!!

Je moet het meegemaakt hebben, dat warme gevoel binnenin waarbij je zelfs de kale knikker van je grootva een smak van een zoen zou geven... uit puur enthousiasme. De wereld is mooi, de vogels fluiten, je weet niet wat je overkomt maar je bent dolblij omdat je eindelijk dat kleine dingetje gevonden hebt waar je al zo ellendig lang naar zocht: een klein stukje doodgewone blijde schoonheid. Dat plezierige gevoel zat maar steeds in ons rond te woelen toen zestien blijde Fro-koppen de spots binnendukelden op de wapperende tonen van golven vlaggenmuziek. Hun vreugde laat zich niet vatten in een paar bladzijden dode letterlijnen. Het is als met een mooie vogel; eens opgezet blijft het een dode teleurstelling. Nadien zijn we met de mannen gaan praten...

„Een vijftal jonge leraars van het O. L. Vrouw college te Dendermonde hadden tien jaar geleden een heerlijke inval. De oerdeftige prijsuitdeling met een liedje zat hun tot hier. Ze wilden eindelijk eens wat anders, iets echt eigentijds-creatiefs waar je als jonge mens wat aan hebt en meteen ook een beetje vreugde bezorgt aan hen die er op moeten kijken... Fro werd boven de doopvont gehouden'. Hugo Aeyles spreekt met gloed over zijn grote liefde. Hij is de man die de 16 nummers coördineert en de public-relations van de groep verzorgt. Je voelt het meteen, hier zit geen vetbetaalde jobjager die een propagandasjesje aframmelt. Net als het grootste deel van de Fro-leiding werkt hij voor Fro, omdat hij het zo enorm fijn vindt.

Geen elite.

Als we na een denderende nummer even met de Fro-jongens praten, schrikken we wel even. Ja, het zijn stuk voor stuk uit de kleren geschooten tieners zoals jij en ik die blozen als we hun een vraagje stellen en onbeholpen hun houding zoeken voor onze fotograaf.

„FRO” VLAG dekt de lading

„Nee, zegt de public-relationsman, het zijn echt geen sterdansers en niemand van hen zal later beroeps worden. Na het college behoort Fro onverbiddelijk tot het verleden, hoe pijnlijk het afscheid ook moge zijn. Maar in het college zelf kan iedereen bij Fro terecht, we doen aan geen elitewerving. Natuurlijk danst iedereen niet even goed. Een zwakker element stellen we dan in één nummer op en na een tiental keren huppelt hij net zo goed als éénder wie. Eén vereiste is er wel bij, je moet wat zin voor ritme hebben.

Liefst „standaard-muziek”.

Natuurlijk willen we graag weten, hoe die prachtnummers uit de bus komen. Een beroepsgeheim blijkt het alvast niet te zijn. Een kundige leiding, een beetje creativiteit en veel enthousiasme brengen alles voor mekaar.

Alles moet af zijn. Daarom hebben we sinds enige tijd het advies gevraagd van een beroepscoreograaf.

„We kiezen eerst de gepaste muziek. Liefst niet té modern, want dat steekt heel vlug tegen en na de tachtigste uitvoering moet je nog in het nummer kunnen geloven, wil je een puike uitvoering brengen! Met de mannen zoeken we in de muziek enkele thema's die we kunnen uitbeelden, pinguïns, cirkuspaarden, sultansprongen... Algauw worden een paar pasjes uitgeprobeerd en de kundige leiding van de choreografen zorgt voor de afwerking”!

— Komt er veel van de jongens zelf of dicteren de choreografen alles? Volledige creativiteit van begin tot einde zou één grote warboel zijn! De choreografen hebben gewoonlijk een plannetje in hun hoofd, het komt erop aan de creativiteit uit te lokken volgens een zeker plan. Het valt niet mee om b.v. in een eindnummer 45 dansers op mekaar af te stemmen. Dat eist heel wat planning en discipline. Daarom hebben we sinds enkele tijd het advies gevraagd van een beroepscoreografe die ons nu en dan komt helpen, om de punten op de i te zetten. Alles moet af zijn! Natuurlijk leer je een boel bij door de ondervinding en de vele opvoeringen; vooral het buitenland heeft ons enorme ervaring bijgebracht voor belichting, b.v.

En de studie?

In het O. L. Vr. college schijnt er geen moeilijkheid te zijn, om studie en vrije tijd te verzoenen. Tweemaal in de week is er Fro-herhaling, de opvoeringen gaan alleen door in de week-ends, ook tijdens het verlof, dat spreekt... dan worden de Fro-jongens toegejuicht in Italië, Zweden, Duitsland, Denemarken. Voor het college schijnt Fro van een enorm belang, het enthousiasme slaat gewoon over op de ganse schoolsfeer en dat is wat waard!

Schuchter.

Tussen twee foto's door kunnen we de jongens nog net naar hun indrukken vragen. Wat hebben zij aan Fro? Marc (13) — pinguïncostuum — was voor de Fro-tijd „enorm schuchter, nu is dat totaal verleden tijd. Mijn eerste

Tweemaal in de week is er herhaling. Optreden gaat alleen door in de week-ends.

optreden was voor 2500 toeschouwers, mijn hart klopte in mijn keel maar het liep gesmeerd, nu durf ik tenminste op de planken staan.” Zegt Pol (19), retoricastudent: „Het is rot maar voor mij is Fro bijna voorbij. Nog een paar tournees deze vakantie en uit met de pret. Ik vind het niet spijtig, ik vind het zééér spijtig. Nu, de andere moeten ook hun kans krijgen. Ik gun het hun van harte. Want Fro, dat is iets enigs”.

„Wat is er nu precies zo tof bij Fro, willen wij weten.

Het is duidelijk niet eenvoudig om uit te drukken. Er zijn van die dingen waarvoor je geen woorden vindt. Bart (17) moet even nadenken.” Ik geloof dat vooral de kameraadschap zo echt is, zegt hij dan. Wij vormen één groep. Het moet ook zo, anders gaat het gewoon niet. De herhalingen, de opvoeringen, het is allemaal het zuiverste groepswerk. Wij zijn vrienden. Je leert trouwens met mekaar leven, als je een paar weken op tournee bent. Fro... dat moet je meemaken”. Achter twee enorme koffers voor licht en geluidsdirectie glundert André Waterinckx, een kleine goedige man met een bruin sigaartje. Hij is het die nu al tien jaar zijn beste krachten inzet voor „zijn” Fro-jongens. Ingehouden enthousiast spreekt hij met warmte over wel en wee van tien jaar Fro-vreugde. Hij toont ons de dikke foto-albums en de Duitse krantenknipsels, die maar niet uitgepraat raken over „die Jugendgrupe Fro”, alsof hij ze pas voor het eerst zag. Zijn enthousiasme hebben we teruggevonden bij alle Fro-mensen.

Tussendoor vertelt hij ons over zijn plannen. Over twee weken vertrekt Fro voor een tournee in Zweden. Twee dagen voor het einde komt hij alleen terug, want het collegelesrooster moet ook nog in mekaar worden gezet. Maar voor Fro is hem niks te veel en hij lacht...

report : r. Iannoo

foto's : luk verschuere

